

Corona 2020

Inhoud

Postvak In 17 maart 2020 – pagina 2
een kindje dat corona heet – 2
en dit was slechts nog het begin – 3
een stille kracht in oorlogstijd – 3
klein gebed – 4
als dichter – 4
het glas op mies – 5
Portret fan in minske – 5
een verre hand, meer niet – 6
iemand leed intens – 6
de klok vooruit – 7
het verloren uur – 7
maar zo eenvoudig niet in maart – 8
het gemaal – 8
lachen om historie – 9
de smartphone brandend – 10
tegen beter dichten in – 10
rentmeester watskebeurt – 11
de weg van zeven dagen – 12
stille week – 13

Postvak IN 17 maart 2020

De ierde hat gjin mailadres,
dus krige ik it boadskip binnen:
je iCloud-opslag is nu bijna vol –
de himel ken myn griene pine wol,
en dêr skyn ik dan oer te kinnen.

Ik bin foarbij de libbensstress
en lit myn eigen testen sloere:
u kreeg van ons een paarse envelop –
dy stjoer ik fierste ûngeregeld op
want elkenien ken tiid en oere.

Ik bin noch aardich bij de les
en kin noch wol gedichten skriuwe:
uw 123.inkt komt vandaag –
ik sjoch myn eigen wurden graach,
al sille dy net ivich bliuwe.

It bêste firus bliuwt it fers,
en trochfertaald nei wrâld en lannen:
hierbij de rekening, met dank –
ik sis de fakgaraazje tank:
in akku en twa nije bannen!

En ik noch altyd plannen...

een kindje dat corona heet

2020 werd geboren
een kindje dat corona heet
zij liet een ware noodkreet horen
waar niemand nog de zin van weet

je weet niet alles van tevoren
en zelfs niet wie er overleed
maar er ging veel geluk verloren
toen zij haar ogen open deed

of hielden wij die lang gesloten
voor hoe het door de aarde sneed
toen wij haar grenzeloos genoten
en langzaam hebben uitgekleet

2020 werd geboren
een kindje dat corona heet
zij laat een stille oproep horen
waar iedereen de zin van weet

en dit was slechts nog het begin

en dit was slechts nog het begin
na alle onschuld meegekregen
de wereld houdt de adem in
of heeft het soms aan ons gelegen
dat alles ging zoals het ging

hoe houd je deze bloedgang tegen
en heeft beheersing nog wel zin
nu juist de snelle goden zwegen
toen iemand zo het graf inging
met amper een herinnering

en dit was slechts nog het begin
wij worden zomaar niet de oude
we leven tussen tijden in
en moeten maar ons hart vasthouden
elkaar zolang tot zegening

een stille kracht in oorlogstijd

ik dacht opeens terug aan isis
het nijldal waar ik mij bevond
ten tijde van een oude crisis
toen iedereen voor vuren stond

wat al bij ons gemeen gebied is
werd daar bevochten tot de grond
en delta's weten wat verlies is
als koortsig bloed in zee uitmondt

na wat er lang en breed geschied is
waart hier een ander virus rond
een wereldwijde ademcrisis
en vraag naar kapjes voor de mond

er school een stille kracht in isis
die starend op de muren stond
te midden van haar hiëroglifisch –
alsof ze er een weg in vond

klein gebed

corona, heer

was dat niet ooit de kring
van ergens nog een zon?

dan weet ik weer
hoe het begon

en later alles
verderging

als dichter

er is een grote vraag
naar woorden momenteel
ik weet er zelf ook niet zoveel
in tijden als vandaag

er is een brede roep
om toekomst hier en daar
ik zie ook zelf wel het gevaar
als zanger op de stoep

er is een diepe zin
in tekens van vandaag
ik voel het zelf aan hart en maag
breng niets ertegenin

er is een lange weg
naar daden nog te doen
waar ik mezelf maar mee verzoen
als dichter tóch iets zeg

het glas op mies

hiep hiep mies
hier stokte het hoera

corona
kende geen gena

het schoot de wereld
in de lies

wij zijn nu hier
en jij zit daar

we hoorden
en begrijpen het advies

en jij wordt volgend jaar
geboren drieëndertiger

niet langer skypend
lieve ma

tenminste
dan nog 88 jaar

Portret fan in minske

We sochten Aggie op yn 't Skil
en doe't we dêr de stân opnamen,
wie dat noch wol in hiel ferskil:
dy flarde – of Tresoar syn dame.

Oft dy ek libben wêze sil
no't oeral wei perikels kamen
en krekt sa laitsje as yn 't Skil
de jonge ingel foar de ramen?

Se wie gjin twa sekonden stil
en koe neist âlde, nije nammen,
mar doe't we op de fûgels kamen
doe seach se swijend oer de bril...

We lieten Aggie dêr yn 't Skil,
it wie mar in momintopname,
mar bidde God om fredes wil:
'Bring har troch maart, dêrnei april.
Yn minske' namme. Amen.'

een verre hand, meer niet

ik zocht vandaag vertrouwd gebied
omdat je beter uit kan waaien
waar men dan nog een vogel ziet
al zijn het tegenwoordig kraaien

het was nog steeds het oude lied
en net toen ik me om wou draaien
zag ik een vreemde vogel in het riet
de afgerijpte halmen maaïen

rietsnijder ben je zomaar niet –
al deed het weinig stof opwaaien
voor ik mijn toevluchtsoord verliet
zag ik hem even naar me zwaaien

ik zag er pijn aan noch verdriet
terwijl er kiemen twijfel zaaien
en hij mijn ongerustheid niet
aan hoe ik bleek terug te zwaaien

iemand leed intens

iemand leed intens
en klaagde in zijn nood
met opgeheven armen
de hemel op het oog

riep god

die zag hem van omhoog
en deelde in zijn lot
met ingedaald erbarmen
de aarde op het oog

zei mens

de klok vooruit

een nieuwe lente
een ijzig begin

de wereld draait door
tegen de wijzers in

het uurwerk liep vast
vooruit na middernacht

het lieve leven afgelast
maar morgen gaat door

veel langer dan gedacht
en anders dan daarvoor

de zomertijd in

het verloren uur

waar is dat ene uur gebleven
dat als een film werd doorgespoeld
of wou de tijd een knipoog geven
en was het niet zo kwaad bedoeld

de nacht zijn uren om het even
we hebben het niet eens gevoeld
toen twee op drie sprong als gegeven
verleden tijd werd overruled

we goochelen van zes naar zeven
en rennen langs de morgenstond
alsof je zo weer goud kon smeden
de klok op later zorgen stond

waar waren wij ook weer gebleven
in dit verloren ene uur
of zou het voor de kudde zweven
op zoek naar stills van lange duur

maar zo eenvoudig niet in maart

'Verdrinken dat is water ademhalen'

J.B. Charles

je zou wel onder willen duiken
met stenen in je zakken
verstrikken in de fuiken
om alle ademnood te pakken
waar vissen zo om lachen

ik kon dit even niet gebruiken
met mussen op de daken
en lissen die ontluiken
om van de tijd iets groots te maken
jong leven in gedachten

het gemaal

ik ging in lemmer stoom afblazen
stond oog in oog met het gemaal
toen spinsels mij te grazen namen
er nu al herfstgedachten kwamen
de hoge roekebomen kaal

het voorjaar had zo'n goed verhaal
iets wat kon blijven en verbazen
ooit uitgebot in oude taal
van moerbeitoppen en oasen
een paradijs op groene schaal

ik zag de uitgestorven zaal
mezelf weerspiegeld in de glazen
in eenzaamheid van allemaal

tot ik met kleine tussenfasen
het róekoeliedje van de dwazen
geworteld nog in torteltaal
begreep als een verliefd verhaal

ik zou mezelf een droom inblazen

lachen om historie

toen stond het leven stil
en viel den briel op 1 april

terwijl een hertog
naar zijn bril zocht
die nog niet bestond

of juist vandaag
door lage mist
op zeeuwse grond
beslagen was met
duisternis misschien

waardoor wij nog
altijd weinig zien

al die eeuwen
maar wat deden

want leren van
geschiedenis

dat is lang geleden

de smartphone brandend

ik waagde mij in het moeras
waar ooit de vroege vogels kwamen
toen alles paradijselijk was –
en adam kende alle namen

hij was de beste van de klas
en deed met god de dingen samen
zoals ik in de bijbel las
van eeuwigheid tot amen

hij zou zich nu nog dieper schamen
verloren tussen riet en gras
waar ik voor hem aan 't zoeken was
naar vlees en bloed in vogelnamen

papier bracht alles pijnlijk samen
er kwam een appje aan de plas:
heer roodborst en zijn lieve dame!
het boek dat nú verschenen was

nadat ik nog corona las
steeds afgewisseld met reclame
sloot ik het scherm in snelle pas

de smartphone brandend in mijn jas
onwetend van de dingen samen

tegen beter dichten in

je hoeft toch niet zoveel te rijmen
nu tijd het ongerijmde bleek?

er valt zo weinig nog te lijmen
waar alles bij de handen breekt

maar wacht nou even
het was toch zeker leven

dat ooit een schoot ons toevertrouwde
toen sloot noch zee onneembaar leek

we waagden zelf de oversteek
en moeten het op voeten houden

nu mensheid & de zijnen
de andere kant op keek

rentmeester watskeburt

'Het CDA is niet tegen de natuur'

Jaco Geurts

toen werden
alle dingen guur

en schreef het cda
geschiedenis

én vlees én vis

beheerder
nee nou ja

niet per se
tegen de natuur

al kwam die blijvend
ongelegen

(van een voorman
meegekregen)

maar dat zei nooit
een schepper na

de weg van zeven dagen

en het geschiedde in voorbije dagen
dat iemand werd geboren in een grot
toen daar een ster begon te dagen

een kind dat enkel levenslicht kwam vragen
zoals het was geschapen ooit door god
de eerste dag van zeven dagen

het kind dat water naar de zee wou dragen
omdat er vaste grond was aan de rots
de tweede dag van zeven dagen

dat alle groen op handen wel wou dragen
zoals het aardebreed was uitgebot
de derde van de zeven dagen

dat zon en maan gewoon om licht wou vragen
door diepe nacht geen sterrenlucht beknot
de vierde van de zeven dagen

dat vis en vogel zélf wou laten jagen
als toen er niet gevreesd werd voor hun lot
de vijfde van de zeven dagen

dat alle dieren op zijn arm wou dragen
die adem putten uit de bron van god
de zesde van de zeven dagen

dat alle mensen om een hand wou vragen
die samen liepen door de tuin van god
diezelfde van de zeven dagen

en het geschiedde in nabije dagen
dat iemand zo het mikpunt werd van spot
een tweede gang van zeven dagen

een mens die enkel levenslicht kwam vragen
voorbij aan blinde haat en oude trots
die lange weg van zeven dagen

die alle liefde naar de zee wou dragen
maar werd gedood – begraven in een grot
toen daar een ster begon te dagen

stille week

hoeveel stilte kan een week verdragen
nu het zwijgen van geen einde weet
en de zware gang maar net begonnen
alles schreeuwt om overwonnen leed